

endvidere blive deraf, foruden at Dptagelsesbødens Idømmelse saaledes væsentlig lettedes? Den vilde for det Første blive den, at Marrodøren ikke standfædes, og at det altsaa ikke forhindredes, at han gjorde yderligere Skade enten paa samme Mand's eller paa en anden Mand's Eiendom, og dernæst vilde det idetmindste meget hyppig endvidere kunne blive Følgen, at det engang attraperede Dyr, istedetfor øieblikkelig at blive anmeldt for Cieren, saaledes at han kunde sikke sig, at det ikke kom længere, enten uden videre blev overladt til sig selv eller endog blev jaget bort fra den Paagjældendes Grund ind paa en anden Mand's Grund, hvor der saa atter blev taget Vidner paa dets Tilstedeværelse, hvornæst det kom ind paa en tredje Mand's Grund osv. Skjøndt vi ikke have en saadan Bestemmelse som den her foreslaaede, saa tror jeg dog, at mange af de ærede Medlemmer ville vide, at Kreaturer, som engang ere slupne løs fra Løret eller fra den Indhegning, hvori de ere, allerede nu meget hyppig foretage sig længere Ekursioner, saaledes at man undertiden først gjennem selve Dptagelsen af Kreaturet kommer til Kundskab om, hvor Flygtningen er bleven af. Det kan hændes, og det er hændet, at et saadant Kreatur først efter en Reise paa flere Mil er kommet tilbage til sin rette Hjemstavn. Og naar man nu vil tænke sig, at en saadan Marrodør efter det omtalte Forslag vilde kunne hjembringe til sin lovlige Eier foruden Erstatningsansvar for Alt, hvad det havde ødelagt paa sin Vandring, desuden en særlig Bødeforpligtelse til enhver enkelt Lodseier, hvis Grund det havde passeret, saa tror jeg dog, at Enhver maa være entig med mig i, at Cieren i mange Tilfælde maatte ønske, at han ikke nogenstunde havde set denne Del af sin Eiendom igjen for sine Dine. Det forekommer mig ogsaa at været noget i og for sig Arigtigt, at der for samme Forseelse skal kunne idømmes Bøder et aldeles ubestemt Antal Gange. Det er klart nok, at der paahviler Kreaturets Eier Erstatningspligt for al den Skade, som det har tilføiet hver enkelt Mand især paa sin Vandring, og ikke alene for den Skade, som det har udøvet paa det Sted, hvor det

tilsidst optages. Men Dptagelsespengene, eller hvad der her er sat istedetfor dem, nemlig Ufredsbøder, forekommer det mig dog, at man fornuftigvis dog kun kan betragte som Bøder for vedkommende Ciers Uforsigtighed med ikke tilstrækkeligt at have vogtet sit Kreatur. Er dette nu imidlertid saa, saa bliver det ogsaa i og for sig ufornuftigt at tilstede, at Cieren kan ifalde Bøder af den samme Størrelse et aldeles ubestemt Antal Gange for en og den samme Forseelse. Jeg skulde meget ønske, at det maatte lykkes Udvalget at finde andre Bestemmelser end de i Lovforslaget indeholdte, der kunde end yderligere sikke Markfreden; men jeg vil rigtignok meget fraraade at vedtage den Bestemmelse, der under Nr. 12 er foreslaaet af Udvalget, idet jeg frygter for, at de skadelige Følger af denne Bestemmelse langt ville overveie Fordelen ved den.

Det næste Underændringsforslag, som jeg har stillet, har jo forsaavidt en noget ubetydelig Karakter, idet det kun gaar ud paa, at blandt fredløse Dyr skulle ogsaa Duer udtrykkelig nævnes. Jeg vil ganske henstille, om overhovedet noget tamt Kreatur skal være i den Grad fredløst, at man upaataalt kan nedskyde det, saasnart der kommer ud over Cieren's egen Grund. Men det forekommer mig, at skal noget tamt Kreatur være fredløst, saa maa det absolut være Duen. At jeg samtidig har foreslaaet, at de omstreifende herreløse Hunde ikke skulle høre blandt de tamme Dyr, som man upaataalt skal kunne nedskyde, hidrører alene fra, at det endnu ikke er lykkedes mig at faae nogen fuldstændig tilfredsstillende Forklaring af, hvad der egentlig skal forstås ved det Udtryk: „omstreifende, herreløse Hunde“. Dersom der ved en herreløs Hund skal forstås en Hund, som ikke har sin Eier med sig (Drdsføeren: Ja!), saa forekommer det mig, at det vil blive en Umulighed, eller dog næsten en Umulighed, for Fremtiden at holde andre Hunde end saadanne, der ere i Hundegaarde eller i Lænke. Endogsaa Jagteieren, der udøver Jagt paa sin egen Eiendom og paa sit eget Distrikt, vil jo ikke da kunne udøve Jagten med løse Hunde; thi det vil dog være et temmeligt ubilligt Forlangende, at Jagteieren eller Jægeren skal være ligesaa hurtigt tilbøns